

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 17Csp/54/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125203500
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Lampartová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2025:8125203500.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

-2- 17Csp/54/2025

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Evou Lampartovou v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., právne zastúpenej: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpenému: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, adresa pre doručovanie E. XXXX/XXX, XXX XX D., o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 000 EUR, takto

rozhodol:

-2- 17Csp/54/2025

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 200 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobkyňa m á nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu vychádzajúc pri výpočte trov konania z prísudku.

odôvodnenie:

-9- 17Csp/54/2025

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu dňa 09.05.2025 domáhala od žalovaného zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1 000 EUR. Žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 16Csp/140/2024 bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná v konaní o určenie neprijateľnosti desiatich zmluvných podmienok. Rozsudok sp. zn. 16Csp/140/2024 zo dňa 06.02.2025 nadobudol právoplatnosť 22.03.2025. Žalobkyňa si ako spotrebiteľka žalobou uplatnila satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v uvedenom súdnom konaní. Uviedla, že primerané zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy a zároveň má mať aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného primeraného finančného zadostučinenia proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol na súde úspešný. Zastávala tiež názor, že primerané finančné zadostučinenie nemôže mať iba symbolický význam a byť v symbolickej výške, nakoľko by tak nebolo ani primeraným ani spravodlivým. Uplatnená výška primeraného finančného zadostučinenia 1 000 EUR podľa žalobkyne zohľadňuje skutočnosť, že v základnom konaní bola úspešná v konaní o určenie neprijateľnosti dotknutých zmluvných podmienok a žalovaná napriek opakovanému judikovaným zmluvným podmienkam na nich naďalej trvá. Neprijateľné zmluvné podmienky

vyhlásené výrokmi IX a X. rozsudku v základnom konaní obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky, preto žalobkyňa poukázala na rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C/295/2014 zo dňa 24.09.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/471/2015 zo dňa 28.06.2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, ktorými bolo priznané PFZ vo výške 1 194,98 EUR, čo predstavuje 25-násobok poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný. Záverom poukázala na to, že otázka rozsahu porušenia spotrebiteľského práva je definovaná rozsudkom v predchádzajúcom konaní, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadostučinenie, pričom z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať ako záväznej. K návrhu pripojila rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 16Csp/140/2024-92 zo dňa 06.02.2025.

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 21.05.2025 navrhol, aby súd žalobu zamietol ako nedôvodnú a priznal mu náhradu trov konania. Rozporoval uplatnený nárok čo do dôvodu i výšky. S poukazom na § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. mal za to, že nárok žalobkyne je nedôvodný a najmä neprimeraný. Podľa žalovaného žalobkyňa nepreukázala, ktoré konkrétne ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaný svojím konaním porušil, resp. nepreukázala, že skutočne došlo k porušeniu týchto práv a povinností a v žalobe ani nešpecifikovala, o aké konkrétne porušenia práv a povinností spotrebiteľov má ísť. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobkyňa čerpala na základe úverovej zmluvy č. 4301041146 zo dňa 14.01.2013 úver vo výške 576 EUR, pričom poslednú úhradu realizovala dňa 25.07.2016. Žalobkyňa uhradila iba istinu poskytnutého úveru, a tak žalovaný považoval za zarážajúce, že po 9 rokoch od realizácie poslednej splátky, ktorou uhradila iba istinu úveru, považovala žalobkyňa za potrebné vyhlásiť neprijateľné zmluvné podmienky, a to také, ktoré už boli viackrát súdmi za neprijateľné zmluvné podmienky vyhlásené a voči nej samotnej neboli nikdy aplikované. Žalovaný mal za to, že záujem žalobkyne na určenie neprijateľnosti dotknutých zmluvných podmienok v žiadnom prípade nebol naliehavý. Žalovaný si voči žalobkyne z už ukončenej zmluvy žiadne nároky neuplatňoval. Žalovaný dotknuté rozhodnutie vo veci 16Csp/140/2024 nepovažoval za jednoznačné úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Mal za to, že nie každé rozhodnutie súdu, navyše také, ktorými súd rozhodol na základe uznania nároku zo strany žalovaného, možno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Postup žalobkyne považoval za preukazujúci, že žalobkyňa je nepoctivým spotrebiteľom, ktorý využíva inštitút na ochranu spotrebiteľa na svoje bezdôvodné obohacovanie sa. Podľa žalovaného rozsudok zo základného konania nedeclaroval porušenie práv a povinností, ale výlučne opakovane vyhlásil už predtým niekoľkokrát vyhlásené neprijateľné zmluvné podmienky. Z výkladu § 3 žalovaný mal za to, že spotrebiteľ má nárok na PFZ iba v prípade, že poskytnuté plnenie (či už tovaru alebo služby) malo vady. Plnenie z úverovej zmluvy však žiadne vady nevykazovalo – finančné prostriedky boli poskytnuté riadne a včas. Podľa žalovaného je predpokladom pre uplatnenie PFZ aspoň potenciálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv a povinností, nakoľko inak nie je čo reparovať. Žalobkyňa žiadna, ani potenciálna, ujma nevznikla. Podľa žalovaného si žalobkyňa v konaní pred súdom neuplatňovala ochranu pred porušením práv alebo povinností zo strany žalovaného, ale si uplatnila len vyhlásenie neprijateľných zmluvných podmienok, ktorých použitie voči sebe nepreukázala, v dôsledku čoho mal za to, že nedošlo k naplneniu znakov § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. Žalovaný poukázal na rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 29C/105/2016 zo dňa 20.01.2017. A ďalej poukázal na to, že to bola práve žalobkyňa, ktorá o poskytnutie úveru žiadala a dobrovoľne a vedome s celým procesom súhlasila. Záverom taktiež považoval sumu 1 000 EUR za neodôvodnenú, neprimeranú, nepreukázanú, nadnesenú a v rozpore s cieľom normy.

3. Žalobkyňa v replike zo dňa 06.06.2025 zotrvala na podanej žalobe. Uviedla, že právoplatný rozsudok súdu prvej inštancie vydaný v základnom konaní jasne deklaruje, že došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva. Tvrdenia žalovaného o neexistencii a nepreukázaní porušenia práv a povinností len odzrkadľujú jeho prístup k rešpektovaniu príslušných noriem spotrebiteľského práva a princípu ochrany spotrebiteľa. V žiadnom prípade nemožno určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok považovať za satisfakciu, nakoľko ide o zákonný následok majúci základ v primárnom právnom vzťahu, ktorý zavinením žalovaného nebol perfektný a bol spôsobilý privodiť spotrebiteľovi nielen ekonomickú ujmu. Judikované určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok vo výroku rozhodnutia súdu je následkom porušenia povinnosti zo strany žalovaného. Mala za to, že suma 1 000 EUR je primeraná vzhľadom najmä na postoj žalovaného, množstvo a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem. Žalovaný nechce niesť akúkoľvek zodpovednosť a porušenie svojich zákonných povinností alibisticky ospravedlňuje. Pri nepeňažných nárokoch, z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia

by kritériom posudzovania primeranosti mala byť aj recidíva porušovania spotrebiteľského práva s tendenciou zvyšovania primeraného finančného zadostučinenia. Uvedená výška je podľa názoru žalobkyne nanajvýš v minimálnej miere primeraná aj s ohľadom na výšku sankcií, ktoré podľa zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole alebo zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom je oprávnená dodávateľovi uložiť Národná banka Slovenska. Zákon nestanovuje podmienku vzniku alebo preukazovania akejkoľvek ujmy a ide o neprípustný extenzívny výklad contra legem zo strany žalovaného. Porušenie zo strany žalovaného malo majetkový charakter a uplatňovaním nároku v súdnom konaní bol narušený aj jej bežný život. Ohľadom výšky primeraného finančného zadostučinenia poukázala na niektoré rozhodnutia súdov a výšky priznaných primeraných finančných zadostučinení, pričom v týchto rozhodnutiach boli priznané sumy až 100 EUR, 150 EUR, či 300 EUR za každé porušenie práv spotrebiteľa, resp. každú neprijateľnú zmluvnú podmienku.

4. Žalovaný v duplike zo dňa 23.06.2025 opätovne poukázal predovšetkým na to, že tvrdenia žalobkyne sú v rozpore s cieľom zákonodarcu pri koncipovaní § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. Podotkol, že žalobkyňa bola iniciátorom a žiadala žalovaného o úver, súd v rozhodnutí vo veci 16Csp/140/2024 vyhlásil za neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré voči žalobkyňi nikdy neboli aplikované, žalobkyňa čerpala úver 576 EUR a uhradila iba jeho istinu splátkou dňa 25.07.2016, pri výške úveru 576 EUR požaduje žalobkyňa primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 000 EUR, čo výrazne prevyšuje výšku poskytnutého úveru a napokon, posledná úhrada zo strany žalobkyne bola realizovaná v roku 2016, t.j. pred 9 rokmi. Žalovaný v súvislosti s uvedeným považoval na zamyslenie, čím sa žalobkyňa cítila byť tak vážne poškodená a ukrivdená, že žiada finančné zadostučinenie vyššie ako samotný úver a to až po 9 rokoch do poslednej úhrady. Zopakoval, že žalobkyňa žiadnu ujmu, alebo hrozbu ujmy nepreukázala a ani jej žiadna nevznikla, ani nemohla vzniknúť, lebo dotknuté podmienky neboli proti nej aplikované. Poukázal tiež na to, že zo strany žalobkyne nebolo nevyhnutné domáhať sa určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok a disponovanie predmetným rozsudkom jej prinieslo jediný benefit, a to možnosť žalovať žalovaného o primerané finančné zadostučinenie. Priznanie žalobkyňou požadovanej výšky PFZ by podľa žalovaného predstavovalo neprimerané obohacovanie sa žalobkyne na úkor žalovaného. Judikatúra, na ktorú žalobkyňa poukázala, podľa žalovaného nie je použiteľná na daný prípad, pretože vždy je potrebné brať do úvahy individuálne predpoklady toho-ktorého konania. Žalovaný poukázal na rozhodnutia súdov, ktoré zasa priznali primerané finančné zadostučinenie vo výške 50 EUR, 100 EUR, či 200 EUR. Dodal, že úverová zmluva bola uzatvorená ešte v roku 2013, kedy legislatíva ohľadne spotrebiteľa zďaleka nebola na takej úrovni ako v súčasnosti a tiež judikatúra súdov ohľadne úverových zmlúv nebola taká rozsiahla ako dnes. Žalovaný vždy a vo vlastnom záujme flexibilne reaguje na požiadavky súdov a vytýkané nedostatky aktívne a obratom do svojich zmluvných vzťahov implementuje. Zastával názor, že žalobkyňa predovšetkým nezdokladovala a nepreukázala, v čom pocítovala poškodenie svojich práv na základe konania vo veci sp. zn. 16Csp/140/2024, ani žiadne racionálne okolnosti odôvodňujúce primerané finančné zadostučinenie v horibilnej výške 1 000 EUR. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 24Csp/1/2023 zo dňa 18.04.2023, kde súd porovnal výšku finančného zadostučinenia z dôvodu nedodržania obligatórnych náležitostí úverovej zmluvy s výškou bolestného. Záverom zastával názor, že funkciu účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany splnilo už rozhodnutie v základnom konaní. Poukázal i na najnovšiu judikatúru, ktorá sa snaží eliminovať zneužívanie inštitútu primeraného finančného zadostučinenia v prípadoch, kedy zásah do práv spotrebiteľa nebol nijak intenzívny, spotrebiteľovi nevznikla žiadna závažná ujma na jeho právach a rozsah primeraného finančného zadostučinenia považuje za dostačujúci v rozmedzí 50-100 EUR.

5. Súd nariadil vo veci pojednávanie na deň 22.08.2025, ktorého sa právny zástupca žalovaného, ani žalovaný nezúčastnili, pričom svoju neúčasť ospravedlnili z dôvodu hospodárnosti konania s poukazom na účelnosť vynakladaných trov. Súd preto konal v ich neprítomnosti, ako aj v neprítomnosti žalobkyne, ktorú na predmetné pojednávanie ani osobitne nepredvolával. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní v mene žalobkyne zotrval na podanej žalobe v celom rozsahu.

6. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými žalobkyňou (na čl. 4 rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 16Csp/140/2024 – 92 zo dňa 06.02.2025), oboznámil sa so skutkovými tvrdeniami strán sporu i obsahom ostatného spisového materiálu a zistil tento skutkový stav:

7. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že na žiadosť žalobkyne uzavreli strany sporu Zmluvu o spotrebiteľskom úvere a zmluvu o revolvingovom úvere č. 4301041146 dňa 14.01.2013 a žalobkyňa na jej základe čerpala úver vo výške 576 EUR,. Žalobkyňa splatila iba istinu úveru vo výške 576 EUR,

príčom poslednú splátku uhradila dňa 25.07.2016. Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 10.09.2024 sa následne domáhala určenia desiatich neprijateľných zmluvných podmienok uvedených v dotknutej zmluve, či úverových podmienkach, pričom konanie sa pred súdom viedlo pod sp. zn. 16Csp/140/2024.

8. Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 16Csp/140/2024-92 zo dňa 06.02.2025, právoplatným dňa 22.03.2025, súd výrokmi I. a II. určil, že nasledovné zmluvné podmienky v Zmluve o spotrebiteľskom úvere a zmluve o revolvingovom úvere č. 4301041146, zo dňa 14.1.2013:

- medzi bodmi 77. a 78., v znení: „Dolu podpísaný klient svojím podpisom potvrdzuje, že prevzal ÚP s kódom F., je s nimi oboznámený, že sú mu všetky ich ustanovenia zrozumiteľné, považuje ich za dostatočne určité a prejavuje súhlas byť viazaný týmito podmienkami.“;

- medzi bodmi 77. a 78., v znení: „Klient podpisom ÚZ vyhlasuje, že sa oboznámil s obsahom poisťnej zmluvy č. 19100826/2009 uzatvorenej medzi Spoločnosťou, ako poisťníkom a Českou poisťovnou ZDRAVÍ, a.s., IČ: 49240749, ako poisťiteľom, vrátane znení Zvláštnych poisťných podmienok, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou poisťnej zmluvy.“

sú neprijateľné. Ďalej tiež vo výrokoch III. až X. určil, že neprijateľné sú i nasledovné zmluvné podmienky v Úverových podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. – DUO, k Zmluve o spotrebiteľskom úvere a zmluve o revolvingovom úvere č. 4301041146 zo dňa 14.01.2013:

- v Hlave 5. Podmienky splácania úveru, § 4, v znení: „Klient je povinný ako variabilný symbol uvádzať číslo ÚZ, prípadne iný variabilný symbol písomne oznámený Spoločnosťou. Neuvedenie správneho variabilného symbolu je považované za neuhradenie splátky úveru so všetkými s tým spojenými právnymi dôsledkami.“;

- v Hlave 6. Podmienky zabezpečenia úverovej pohľadávky, § 1 v znení: „Klient a Spoločnosť sa dohodli tak, že ak sa klient oneskorí so splácaním úveru, je Spoločnosť oprávnená požadovať, aby klientovi vykonával platca jeho mzdy (ďalej iba „zamestnávateľ“) mesačnú zrážku zo mzdy vo výške dvojnásobku pravidelnej mesačnej splátky stanovenej v ÚZ, maximálne však vo výške, ktorú pripúšťajú platné právne predpisy, a to až do uhradenia dlžných splátok úveru. Súčasne sa klient so Spoločnosťou dohodli, že pokiaľ klient po uhradení dlžných splátok úveru formou zrážok zo mzdy nebude riadne a včas plniť svoje záväzky voči Spoločnosti, mení sa splátkový kalendár úveru, a to tak, že od okamihu, kedy neplní svoje záväzky voči Spoločnosti riadne a včas, sa klient zaväzuje úver splácať v splátkach vo výške každej splátky rovnajúcej sa dvojnásobku pravidelnej splátky, a to naďalej v termínoch splatnosti dohodnutých v ÚZ s tým, že počet zostávajúcich splátok úveru sa tým zníži na polovicu. Klient podpisom ÚZ dáva zamestnávateľovi príkaz k pravidelnej úhrade týchto nových splátok úveru ponížením jeho pohľadávok na mesačnú výplatu mzdy a k jeho uhradeniu na účet Spoločnosti a súčasne Spoločnosť oprávňuje k ich prijatiu s tým, že zamestnávateľ je povinný tieto splátky pravidelne hradíť a Spoločnosť oprávnená prijímať nie len do úplného vrátenia celého poskytnutého úveru súčasne s úrokmi, ale i s úrokmi z oneskorenia sa, zmluvných pokút, náhrad škôd, poplatkov za poskytnutie služby a ostatných záväzkov klienta z ÚZ. Táto dohoda sa vzťahuje i na budúcich platcov mzdy klienta, ako i na iné príjmy klienta, s ktorými sa pri výkone rozhodnutia nakladá ako so mzdou.“;

- v Hlave 7. Ukončenie úverovej zmluvy, § 5, odsek druhý, v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že klient je povinný hradíť Spoločnosti úrok dohodnutý v ÚZ pre prípad riadneho splácania úveru aj v prípade zosplatnenia úveru, a to až do doby úplného vrátenia úveru.“;

- v Hlave 16. Vernostné identifikačné číslo, § 2, v znení: „Klient súhlasí s tým, že v priebehu trvania tohto záväzkového vzťahu môže Spoločnosť za osobitných výhodných podmienok oproti iným klientom bez VIČ ponúknuť klientovi úverové produkty alebo iné produkty a služby poskytované klientom, a to na základe zmlúv uzatvorených v jednotlivých prípadoch medzi Spoločnosťou a klientom. Udelený súhlas klienta v citovanom rozsahu sa rovnako vzťahuje aj na oslovovanie klienta Spoločnosťou telefonicky prostredníctvom GSM technológií a internetu. V priebehu trvania tohto záväzkového vzťahu VIČ môže Spoločnosť klienta oslovovať aj ponukou produktov a služieb iných osôb. Klient sa zároveň zaväzuje, že akékoľvek zmeny, týkajúce sa jeho účastníckych telefónnych staníc v pevnej alebo mobilnej sieti, vždy bezodkladne oznámi spoločnosti.“;

- v Hlave 16. Vernostné identifikačné číslo, § 5, v znení: „Spoločnosť a klient v súlade s ustanovením § 262 odseku 1 Obchodného zákonníka v nadväznosti na obchodno-právny vzťah vyplývajúci z ÚZ vzájomnou dohodou určili že záväzkový vzťah, ktorého predmetom je VIČ podľa ÚZ a tejto hlavy ÚP, sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka.“;

- v Hlave 17. Súhlas so spracúvaním osobných údajov, § 14, v znení: „Spoločnosť a klient vyhlasujú, že použitie telefónnych čísel Spoločnosti pre vykonávanie činností v rámci uzatvorenej ÚZ má povahu právneho úkonu a je rovnocenné bežne používanému styku. Klient zároveň súhlasí, aby akýkoľvek telefonický rozhovor so Spoločnosťou bol Spoločnosťou nahratý a zaznamenaný. Spoločnosť bude

nahrany záznam uchovávať po dobu platnosti ÚZ s tým, že po uplynutí tejto doby bude možné obsah využiť len za účelom ochrany práv Spoločnosti, a to najmä za účelom použitia predmetného záznamu v správnom, v súdnom a rozhodcovskom konaní.“;

- v Hlave 18. Sankcie účtované v dôsledku omeškania klienta, § 1, v znení: „V prípade omeškania klienta s úhradou splátky či splátky RÚ je Spoločnosť oprávnená klientovi vyúčtovať a klient je povinný na základe tohto vyúčtovania uhradiť Spoločnosti poplatok za upomienku vo výške 5,- EUR v prípade prvej upomienky a 12,- EUR v prípade druhej a ďalšej upomienky.“;

- v Hlave 18. Sankcie účtované v dôsledku omeškania klienta, § 2, v znení: „V prípade omeškania klienta je Spoločnosť oprávnená klientovi vyúčtovať a klient je povinný na základe tohto vyúčtovania uhradiť Spoločnosti zmluvnú pokutu vo výške 17,- EUR.“. Posledným výrokom XI. súd rozhodol, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

9. Z predmetného rozsudku ďalej tiež vyplýva, že dotknutá úverová zmluva už bola predmetom dvoch súdnych konaní – oboch vedených na tunajšom súde, a to sp. zn. 12C/266/2015 a sp. zn. 12Csp/147/2016.

10. Zistený skutkový stav súd právne posúdil podľa nasledujúcej právnej úpravy:

11. Vzhľadom na prechodné ustanovenia zakotvené v § 53 zákona č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa je potrebné na danú vec aplikovať zákon č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom do 30.06.2024.

12. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom do 30.06.2024 každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

13. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 30.06.2024 spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom do 30.06.2024 predávajúci nesmie

a) ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu,

b) upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3,

c) používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.¹⁾

15. Zákonnými predpokladmi úspešného uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je:

- existencia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi slúžiacimi na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o spotrebiteľskom úvere, zákon o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka),

- úspešné uplatnenie porušenia tohto práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde a

- pasívne vecne legitimovaný subjekt, ktorý za porušenie predmetného práva alebo povinnosti zodpovedá.

16. Krajský súd v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.06.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.04.2018). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 sa s týmto názorom stotožnil a uviedol nasledovné: „Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti

ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje.“

17. V súlade s princípom právnej istoty upraveným v článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie preto rešpektuje uvedené právne závery vyšších súdnych autorít a plne na nich odkazuje.

18. V predmetnej veci bolo nesporné, že žalobkyňa bola ako spotrebiteľka úspešná v konaní proti žalovanému v súdnom spore o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok. Skutkový stav ako taký nebol medzi stranami sporný. Sporným v tomto konaní bolo iba právne posúdenie splnenia zákonných predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a prípadná výška primeraného finančného zadosťučinenia. Preto súd v prvom rade konštatuje, že právny vzťah medzi účastníkmi konania je spotrebiteľského charakteru, žalobkyňa vystupuje ako spotrebiteľka a žalovaný ako dodávateľ, pričom na predmetný spotrebiteľský vzťah sa vzťahuje úprava zakotvená v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a aj osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv uvedená v ustanoveniach § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Čo sa týka samotnej špecifikácie porušeného práva spotrebiteľky, resp. povinností dodávateľa, tu možno konštatovať, že v rámci zmluvy boli zakomponované neprijateľné zmluvné podmienky.

19. Obrana žalovaného v tomto konaní sa zakladala na námietke nenaplnenia podmienok, resp. nepreukázaní okolností relevantných pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Súd po vykonanom dokazovaní s poukazom na uvedené ustanovenia však dospel k záveru, že dikcia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa bola naplnená, keďže žalobkyňa ako spotrebiteľka na súde úspešne uplatnila porušenie práva, či povinnosti ustanovenej zákonmi o spotrebiteľských úveroch (určenie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve), a tak má právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za toto porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa zodpovedá.

20. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Primerané finančné zadosťučinenie má pritom plniť jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a jednak funkciu satisfakčnú, predstavujúcu určitú odmenu, spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu, resp. bránil v spore s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Zákon nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma.

21. V danom prípade žalobkyňa netvrdila, že by jej vznikla nejaká majetková ujma, prípadne, že jej takáto majetková ujma vyslovene hrozila, avšak poukázala na to, že zmluvné podmienky vyhlásené výrokmi IX. a X. mali potenciú majetkového zásahu, pretože upravovali peňažné nároky dodávateľa voči spotrebiteľovi pre prípad omeškania.

22. Súd mal za to, že porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa boli v tomto konaní riadne preukázané. Súd navyše zastáva názor, že porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku rozsudku, pretože takáto podmienka nevyplýva zo znenia ustanovenia § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ako aj na právne závery, ku ktorým súd použitím uvedených právnych noriem dospel, súd priznal žalobkyni nárok na primerané finančné zadosťučinenie voči žalovanému, pričom sa ale nestotožnil s výškou uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia. Súd priznal žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume 200 EUR, pričom sa domnieva, že priznaná suma reflektuje závažnosť konkrétnych porušení práv spotrebiteľa, konkrétne skutkové okolnosti v danom prípade a intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, prípadne potenciálnych dôsledkov, ktoré spotrebiteľovi hrozili, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Pri výške určenia primeraného finančného zadosťučinenia súd zohľadnil všetky osobitosti tohto prípadu a dospel k záveru, že primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200 EUR považuje za primerané, spĺňajúce jednak funkciu satisfakcie pre žalobkyňu a minoritne aj funkciu sankcie pre žalovaného. Porušenie práv spotrebiteľky v súvislosti s určením neprijateľnosti

zmluvných podmienok vzhľadom na nepreukázanú aplikáciu týchto zmluvných podmienok voči žalobkyni (žalobkyňa to ani len netvrdila), nebolo takého rozsahu, že by odôvodňovalo vyššiu sumu primeraného finančného zadosťučinenia než v priznanej výške. Reálny zásah do majetkovej sféry žalobkyne v súvislosti s uvedenými porušeniami práv žalobkyne tu absentuje. Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd taktiež zohľadnil, že žalobkyni bola v základnom konaní priznaná aj náhrada trov konania v plnom rozsahu.

24. Na dôvažok súd dodáva, že účelom primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv spotrebiteľa síce nemá byť len odradenie dodávateľa od takýchto praktík do budúcnosti, je ním aj určitá satisfakcia pre spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol potenciálny benefit aj pre ostatných spotrebiteľov, avšak stále je potrebné mať na zreteli, že primerané finančné zadosťučinenie nemá byť nástrojom obohatenia sa pre spotrebiteľa.

25. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

26. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

27. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu vychádzajúc pri určení výšky trov konania z prisúdenej istiny. Plný úspech žalobkyne v konaní, kde výška plnenia závisí od úvahy súdu, súd odvodzoval od úspechu v základe nároku. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. K trovám konania súd podporne poukazuje na literatúru, napr. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarčinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, str. 926-927, cit. „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Súd je toho názoru, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne žalobca neuplatňuje výšku plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanózný výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci, nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať, aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu, pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania, ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s niekdajším § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre priznanie plnej náhrady trov konania aj v prípade čiastočného úspechu, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy nie je dôvod na ustúpenie od takého záveru. Súd ďalej už len poznamenáva, že tak, ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p., tak aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia.

Poučenie:

-2- 17Csp/54/2025

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napadá, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.